

LA CAMPANA DE GRACIA

DONARA AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA.

CADA NÚMERO **5** CÉNTIMS PER TOT ESPANYA.

Números atrasados 10 céntims.

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mitj, núm. 59, botiga.
BARCELONA

PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre **ESPANYA** pessetas 1'9
Cuba y Puerto-Rico, 2.—Estranger, 3'00.

LO QUE LI HAN PORTAT LOS REYS.

ECOS DE ROMA.

recordar los telegramas de Roma, encare 'ls ulls me fan pampallugás. ¡Quina ostentació, quina pompa, quin boato... y sobre tot quanta riquesa!... Allò ha sigut la realització de un somni de las *Mil y una nits*: un va y tot de maravellas. Regalos per valor de milions... diners a cabassos... resmas de bitllets de banch... y 'l pobre presoner del Vaticà cayent casi extenuat, al pes de tan colossal tresor.

Si a nosaltres, sense moure 'ns de aquí, aquesta borratxada de riquesas arriba—com hi dit—á fernos pampallugas, ajudinme á pensar lo que 'ls haura passat als pelegrins que allà 's trobavan. De fixo la majoria d' ells, que al marxar eran una mica curts de vista, quan tornin serán cegos del tot.

La fe le aixó: la fe exigeix que 'ls creyents trobin lo cel á las palpentas.

Entre las ceremonias més aparatosas celebradas á Roma, s' hi conta una recepció donada pel Papa. Lleó XIII anava ricament vestit, fet un crostissé de pedras preciosas. Eran setze á portarlo, com si fós la custodia; y eran molts més encare 'ls que ostentavan hermosos ventalls de ploma, formantli un preciós dossier.

Entre 'ls concurrents s' hi veyia la representació de casi tots los pobles de la terra vestint riquissims unifor-

mes. Per las molts brodaduras se distingian los embaiadors de las repúblicas Sud-Americanas; per lo típic del uniforme, 'l representant de Hungría.

Lo marquès de la Vega de Armijo va tenir un des-
cuit. Per representar á Espanya dignament y fer un paper lluhit, havia de vestir-se de torero.

La missa de Sant Pere—salvat lo respecte degut á las cosas religiosas—havia de tenir molts punts de semblansa ab una corrida de toros, tal era l' entusiasme y la incontinenca dels pelegrins. L' aparició del Papa si-
gué saludada ab aplausos, aclamacions y moviment de mocadors. Molts senyoras ploravan.

Lo Papa portava la mitra que li ha regalat l' Emperador de Alemania. Encare que la tal mitra siga l' obse-
qui de un protestant, ab lo mer fet de posársela Lleó XIII al cap, queda convertida al catolicisme. Es un ob-
jecte molt rich.

La missa va durar 26 minuts, y únicament en 'l acte de la benedicció va reinar un moment de silenci.

La comissió del Jubileu va entregar al Papa, dos mil-
lions de pessetas, en concepte de limosna, per aquesta missa.

Una qüestió teològica: ¿Quina missa fa més efecte, aqueixa de dos milions de pessetas, ó qualsevol altre de sis rals, resada devotament y sense tanta bulla y sara-
gata?

Bon tema, per una disertació teològica, 'l dia que 'ls catòlics se decideixin á obrir un nou certamen.

Las festas del Jubileu, tothom ho ha entés aixís, sig-
nifican un acte de protesta contra Italia per haver supri-
mit lo poder temporal del Papa.

Pero 'ls partidaris del Papa-Rey son tan papa-natas que 'ls ha sortit tot al revés.

¿Per qué necessita 'l Papa 'l poder temporal? ¿Per ga-
rantisar la seva independència? May l' ha tinguda tant completa. Italia tolerant una protesta tant radical n' es una proba.

¿Per viure ab desahogo? Per cap. Papa s' havian des-
dinerat los catòlics com s' han desdinerat per Lleó XIII.

En cambi Italia que havia de rebre 'l dany, recull los beneficis.

Los romans podran dir:—Vinga una festa del Jubileu cada mes; vingan forsa pelegrins á deixarse esquilar; vingan entusiastas ab las butxacas plenas... y lo de-
mes corra pel nostre compte.

De manera que 'ls partidaris del poder temporal usen unas armas tant velles y espalladas, que cada vegada que pensan fer-blanch, los hi surt lo tret per la culata.

A Barcelona s' han celebrat las festas del Jubileu, de una manera molt magre. Poquissimas lluminarias, con-
tats domassos y una plujeta de tant en tant, que no sem-
blava sino que desde 'l cel escupian sobre las vanitats de la terra.

Bé va treballar D. Jaume, excitant al clero parroquial perque despertés lo zel y l' entusiasme dels vehins. La majoria quan los anavan á trobar, responian:

—Diguin á D. Jaume que ara estém fumant.

La part més ruidosa disposada pel bisbe, va confiar-se als campaners. A una hora dada van ser posadas al vol todas las campanas.

Mentres l' arcaide dormia ab tota solemnitat, satisfet perque la *melga* al últim se va acabar, han anat los Reys á veure'l tractantlo com á un xaval, hi han dut cosas molt bonas per ell... y per la tutat.

Ey, entenemnos, totes menes una: LA CAMPANA DE GRACIA.

P. K.

os bisbes espanyols han publicat un mensatge, protestant contra la usurpació dels drets del Papa.

Com que l'unitat de Italia està degudament reconeguda per Espanya, la conducta dels bisbes resulta una pitada.

La millor protesta que podrien fer, seria renunciar al seu que 'ls passa 'l govern espanyol, que després de tot es tan heretge com lo de Italia. Però això de firmar una protesta, ab la mateixa ploma ab que firman la nòmina... la yeritat, no fa guerrero.

Ja s'han acunyat monedes d'or y de plata ab lo busto de D. Alfonso XIII.

¿Quan s'hi jugarà que d'or no se'n veurà cap? No se que ho fa que las caras dels reys encare no valen cinch duros, se'n van desseguida a passejar per l'extranger.

Entre 'l poti-poti de firmes continuades al peu de un telegrama de felicitació al Papa, hi figura la de 'n Lopez Dominguez.

Los firmants del telegrama imploran la benedicció papal. Que 'ls aprofiti.

En quan al general, crech serà menos afortunat que las caballerias lo dia de Sant Antoni, que després de benedictas troban las garrofas a la menjadora.

Los garrofers que han de fer las garrofas destinadas al nebot del oncle, encare han de neixre.

Lo dia 9 del actual los italians celebraran una gran manifestació patriótica en honor de la unitat de Italia.

Se calcula que passaran de 100,000 los patriotas que desfilaran devant de la tomba de Victor Manuel.

Al costat dels patriotas italians estarà la opinió liberal del mon enter.

L'hereu del trono de Alemania, Guillermo, net del Emperador del mateix nom, es un jove de mal genit, molt apegat al fanatisme religiós y partidari acèrrim de la guerra.

Al mateix temps té un bras inutilitat.

En vista de lo qual ja sabem quin será 'l seu lema: —¡Apreta manco!

No soch supersticiós; pero 'ls que s'entusiasman ab las festas del Jubileu del Papa tenen de serho forsosament, veyent ó figurantse veure en tots los actes de la vida la intervenció de la divina Providencia.

A aquests, donchs, los hi recomano la següent notícia:

Dissapte passat, lo majordóm del Princep de Colonna, al entregar personalment al Papa, per encàrrech del seu amo, una rica joia, en lo moment de ajonollarse, caygué mort en rodó, víctima de un atac de feridura.

Ara qui tinga ulls que hi veji; qui tinga llana que reflexioni.

Diuen que 'l Sr. Selles està designat pera reemplaçar al Sr. Antúnez en lo govern civil de Barcelona.

Lo Sr. Selles es 'l autor del Nudo gordiano. Però 'l nus de cala Ciutat, no 'l desfa ell, ni ningú.

Lo president dels Estats Units es tal vegada 'l únic Jefe de nació que ha fet al Papa un regalo propi y adequat.

Lo regalo aquest consisteix ab un exemplar de la Constitució de aquella República.

Jo al púesto de Lleó XIII, la declararia obra de text en tots los seminaris.

DESDE ROMA.

CARTA D'UN PELEGRÍ A LA SEVA XIGOTA.

ESTIMADA Quiteria: Ahir varem arribar a aquesta capital, després d'un viatge plé de sustos, tragerias y penallitats. Si tingués ganas d'afegirte, 't contaria de pé a pé totes las trifuleas que 'ns han passat, y estich segur de que t'esborronaries al sapiguer que vaig perdre 'l farsell hont hi duya una camisa neta y dos mocadors de mocr, amen de altrs cosetes de importancia; pero prefereixo calar lo gust d'explicar't ho quan nos tornem a veure.

Roma es una ciutat molt gran, tó carrers molt amples y plassas més amples encara que 'ls carrers. Pero hi ha una cosa que m'ha llamat 'l atenció: casi tothom parla italia, pèl istil d'aquells que una vegada varen passar pèl nostre poble venent figurates de guix.

Allò que deyan de que aquí no's menja res més que macarrons, es mentida. També hi ha pá, formatje y admetllas torradas. Avuy fins hi vist una casa ahont venian tocino.

D'iglesias n'hi ha moltes y molt bonicas. N'hi ha una, que 'n diuen Sant Pere, qu'es més gran que tot lo nostre poble junt. Las altrs no son tan grans; pero també hi cab menos gent.

Lo nostre rector diu que 'l han enganyat, porque sembla que li havian promès un bon allotjament per tots, y al arribar aquí nos hem trobat sense sapiguer hont ficarnos: tot ja estava pres per la gent que pot gastar.

Més de dugas horas varem estar rodant per aquestos carrers, mirant si algú 'ns donaria acullida; pero no varem fer res més que perdre 'l temps. Al passar per un carrer estret y brut, desde una casa van fernes senyas porque hi anessim. Creyentnos nosaltres que seria tal vegada una casa de despesas, vam acostarnos'hi y alguns fins hi varen entrar; pero ¡sabs lo qu'era allò? Val més que m'ho calli: era una casa de donas

viciosas que volfan desencaminarnos y fernes perdre 'l ánima.

Al últim, cansats y aburrits de mala manera, vam escometre a un senyor que passava, que també parlava italia, preguntantli ahont podriam dormir.

Lo bon home va mirarnos, com si 'ns contès, y tot serio va dirnos:

—¡A 'l strada!

Bueno; vinga buscar y demanar 'l strada per tot arreu. Ho preguntavam a tots los que passavan y no feyan més que riure y estirar la mà, com si diguessin:

—Això de 'l strada es aquí.

Lo cert es que no varem sapiguer trobar, y que, á falta de strada, la primera nit 'hem passada dormint al carrer, vora d'uns porcos. Avuy diu que 'ns colocaban com a personas en una fonda de las més baratas.

Ara la qüestió es sapiguer com y quin día podrém veure al Papa. Jo 'm figurava que això era cosa de arribar y moldre; pero sembla que no es aixís. Diu que per veure al Sant Para s'han de menester més empenyos que per veure al rey. Nada menos que diu que hi ha personas, fillas de aquí mateix, que no l'han vist en sa vida.

Entre tan me passejo y mato las horas, recorrent la població y mirant las botigas. Davant de veig sol; pero la major part del temps nos reunim tres ó quatre catalans, y aixís no 'ns aburrim tan facilment.

Aquest demat nos estavem aturats en una plassa, mirant una gran figura de pedra que hi ha al mitj, y se 'ns ha acostat un mistaire que parlava mitj cristià.

—¡Volete mistos?

Nosaltres li hem dit que no, y ell llavors nos ha preguntat si eram xinos.

—No—ha respost un de la colla—som catalans.

—Pues semblan xinos, porque s'han deixat enganar com si ho fossin.

Ja ho veus: los mistaires per tot arreu son los mateixos.

Mossen Mariano m'ha armat un escándol porque duch la camisa bruta. Jo llavors li he explicat lo que m'ha succehit ab lo fato y li he demanat que m deixés una camisa de las sevas, porque sé que 'n porta tres de netas. Pero ell m'ha contestat que las camisas dels capellans no 'ls venen bé als altres, y que ademés per això no havia de mirar prim, porque 'l Papa lo que vol es lo cor de las personas y no la camisa neta.

Aden, Quiteria meva: no t'escrich més porque aquell tinter de banya pèl camí s'm'ha vessat, y no hi sapigué trobar cap casa ahont veuguessin tinta.

Digas a la Laya que 'l seu noy no ha arribat a Roma ab nosaltres: va baixar en una estació de Fransa ó de no sé ahont, y 'l tren se li va escapar. No sé qué li haurá succehit.

Saluda a tothom de part meua y t'ú disposa del teu constant y apassionat

P. LACANYAS.

UN VICARI.

Viu y menja a Lloret de Mar y's diu Candalich.

Afficionat com ell sol a ficar's en cosotanas d'onze varas, va veure 'l altre dia un grapo de obrers que llegian la CAMPANA DE GRACIA, y se va aça a empenyos, fentlos saber qu'era pecat no sols llegirla, sino fins tocarla.

Los obrers li van respondre lo que feya al cas, y havente entaulat una especie de polémica teologica entre aquells honrats fi ls del treball y 'l vicari, aquest que no deu ser molt fort en materia de discutir, va re-

DESPRÉS DEL REPARTIMENT.

ortxos, ab lo cap baix y sense dirse una paraula, los Reys se'n tornan cap a casa seva després d'haver depositat en balcons y finestras las variadas provisions de las sevas alforjas.

Reyna un silenci sepulcral: no se sent altre rumor que 'ls acompassats passos dels caballs de la comitiva y 'ls monótons xiulets dels tres criats que 'ls guian, caminant a la vora.

No es negra nit; pero 'l crepuscul de la matinada tardarà encara una bona estona. No's pot sapiguer l'hora qu'es, porque 'ls Reys no gastan relloje, y 'ls campanars de la ciutat condal sembla que s'hajan posat d'acort per tocar hora ben diferents.

La cabalgata crusa 'l portal de Santa Madrona, surt a fora y comensa a enfilarse la carretera del Port.

Al sentir 'l aire fresch de marina, los tres Reys s'aixiribeixen una mica y's distreuen poch a poch de las sevas meditaciones.

Lo vell Gaspar es lo primer que romp lo silenci.

—¡Ay!—murmura balancejant lo cap y mirant als seus dos socios:—¡ay!

—¡Qué?—diuen aquestos deturant los animals al mateix temps.—¡Que no t'trobas bé?

—¡Prou que m'hi trobo! Lo que hi há, que no'm puch treure del cap lo ridicul paper qu'hem fet aquesta nit.

—No me'n parlis que las dents encara m'petan de rabia.

—Y a mí—anyadeix lo tercer—encara m'tremolan las camias.

Posats ja en lo terreno de las confidencias y lamentacions, los tres Reys van animantse per graus, llençant frasses bastant gruixudas, y amenisant la conversa ab juraments y malediccions una mica impropis d'aquellas reals bocas.

—Creyéume—diu en Baltasar, donant un cop de puny a la seva bestia, porque apreti 'l pas—las costum's d'aquest poble van desbaratantse de dia en dia: las santas tradicions de 'l antigüetat van desapareixent y del foch d'altre temps no'n queda més que 'l caliu.

—Ni 'l caliu!—crida en Gaspar, llençant una paraulota bastant llesta.—¡ni 'l caliu! Las cendras y res més. Lo que a mí m'ha passat aquesta nit, no t'dibuix, es inaudit, ineficible.

—¡Qué t'ha passat?

—¡Fírolera! Figureuvs que en varios dels balcons hont m'he enfilat, m'hi trobat ab que las sabates estavan ja plenas d'objectes dels que nosaltres solem repartir. De moment hi suposat que algú de vosaltres hi hauria passat primer que jo; pero després, mirantme més bé las sabates, m'hi convensut de que lo que alli veyia era exactament lo mateix que l'altre any hi havia de xat.

—¡Ay, ay!—pensava jo;—¡qué significa aquest misteri?

—Realment, es xocant. ¿Y no has pogut averiguar'ho?

—Massa que ho he averiguat! Al costat de las sabates hi havia una targeta que deya aixís: «Senyors Reys: aquí tenen lo que van deixar: emport'ns'ho y no's cansin donantnos res més. De vostés no volém ni la gloria... ¿Qué us sembla?

—¡Quin descor! Ja's necessita aplom pera escriure carlas d'aquesta naturalesa! Pero ab tot lo xa-co-que a mí m'han clavat, crech qu'es pitjor que això.

—T'han clavat un xisco?

—De primer m'estava encaramat dalt d'un balcó, omplint un parell d'ab sabates de soldats de plom y cabretas de fusta, quan veig que un noyet treu lo cap y'm pregunta:—¡Qu'és això que m'doaat?—Mira, li he respost; soldadets, cabretas, figuras... ¡Pés! ¡Ab això pensa enganar'nos! Confitis'ho.—Y donchs, qué voldrias?—Una pacailla y un libret de fumar.—¡Cóm? ¡Ja fumas?—¡Inefist! ¡pregunta si ja fumol.—Y clavavime 'l balcó materialment pèls bigotis, s'ha ficat a dins.

—A mí també m'han passat dos ó tres casos molt semblants. Una nena, de dotz ó anys m'ha rebatut una nina per la cara, declarantme que lo qu'ella necessita son x cots de debó y no nipa's de fira. Un nen a qui es-

tava donant una pisto'la molt ben imitada, m'ha sorprés també infragantli, invitantme a recullir la pistola, tota vegada qu'el ja tenia, com en efecte me l'ha enseyyat, un magnífich revólver de sis tiros. Finalment, en un balcó ahont tenia intenció de deixarhi llibre, m'hi vist descubert pèl noy agraciad, que no ha volgut acenar-me cap tomo, tota vegada que jo no portava ni la Nana de Zola ni 'l Cid de Paul de Kock.

—Verdaderament—exclama 'l últim rey—tot això que referiu es monstruós é inconcebible; pero no pot ni comp'arse ab lo que jo hi pretendia.

—¡Qué? ¡pitjor que això encare!

—Deu mil vegadas: no us diré més sino que en la majoria dels balcons que hi visitat, no hi havia una sola sabata.

—¡Y bé!

—¡Y bé! Voléu una manifestació més explícita y terminant del poch respecta que 'ns tenen? Això es lo mateix que dir:—Déu 'l ampari! germá: passi de llarch.

—Tens rahó! Lo que avuy's ha fet ab nosaltres, no's fa ab ningú.

—Més que ab nosaltres...

—Es precis pendre alguna determinació enérgica...

—Redactar un manifest...

—Dirigir alguna nota a las grans potencias...

—Declarar a la fas del món, que...

La conversació es subítament interrompuda per un crit que 'ls glassa 'l ánima.

—¡Alto!

Los tres Reys, baixant la vista, distingeixen entre la fosca un bulto que s'ha plantat al mitj de la carretera de can Tunis.

—¡Alto!—torna a dir lo bulto.

—¡Qui sou per cridar'nos alto?

—Lo sereno del barri. Y vosaltres ¿qui sou?

—Los tres Reys d'Orient.

—¡Los Reys!... ¡Encara us atreviu a anar pèl món? ¡No sabéu que ja havéu passat de moda?

Lo sereno's posa a riure ab tot lo desvergonyiment imaginable y, apartantse del camí, deixa que 'ls pobres Reys continúhin la seva pelegrinació.

A. MARCH.

tirarse, tapant-se ab las giras del manteu, lo broch gros de las paraules.

Sembla que la cosa havia de acabar aquí; pero nó. Una comissió de beatas farineras, enviadas pèl Candallich, que deu tenirhi molt bó, va avistarse ab lo fabricant que dona feyna als indicats obrers, exposantli la pretensió de que 'ls despedís pèl delictu de llegir la CAMPANA. Resposta del fabricant: «Jo no 'm fico en la conciencia de nin d'los meus treballadors son honrats y laboriosos y no 'm dona la gana de despatxarlos.»

Las beatas, sense desconcertarse, anaren á veure al propietari del edifici ahont está instalada la fábrica, demanant que dongués despidu á un fabricant tant impio. Resposta del amo del edifici: «Lo fabricant me paga 'l lloguer ab puntualitat, y jo no necessito saber res més.»

Las enziadas del vicari, van tornar á la vicaria ab un pam de nas.

Ara, en vista de que ni 'l fabricant despedeix als obrers, ni 'l amo de la casa al fabricant, podrian fer una cosa: arribarse á Madrid y demanar á n' en Sagasta, qu' esborri del mapa la vila de Lloret de Mar.

S.

CONFLICTE ENTRE DOS CORONAS.

I.

En 'on palau de Venecia, sentat en una butaca, fumant un puro d' estench qu' empestá tota la sala, don Carlos, rey dels carlistas, está esperant, tot gronxantse, á una comissió que diu que vé de París de Fransa.

—¿Qué diable deurán volguer?— pensa don Carlos.—M' extranya que 'm vinguin á fer visitas, desde terra tan llunyanas. ¿Potsé 'm demanarán quartos? ¿potsé venen á llogarme, pera exhibirme á déu centims á dintre d' una barraca? ¿potsé son marits ofesos? ¿potsé es una junta carca?

Així está reflexionant, resolt á posarse en guardia per fugir, si son inglesos, quan s' obra un xich la mampara y apareix lo nas d' Arbulo, lo seu patje de confiança.

—Senyor, los comissionats esperan.—¿Ahont?—A la escala. —¿Quants son?—Semblan sis ó set. —¿Han cara de gent honrada? —No puch dir ni nó ni sí: may n' hi vist d' aquestas caras. —¿A veurés... féslos entrar y quedat de vigilancia.—

II.

Serios com estaquirot y ab la carota afeitada, los comissionats saludan, escupen quatre vegadas, y posantse arrangerats, com los arbres de la Rambla, deixan que un d' ells, lo més vell, refereixi la embaixada.

—Senyor—diu l' home—venim de la capital de Fransa, ab la honrosa comissió d' entregarvos un mensatge. Teniu—No. Hegiulo vos. —Es fet en lletra molt clara y l' entendreu fàcilment.

—No estich per lectures: alsa, ¿lo llegiu vos?—Ab molt gust, escolteu, pues, noble Chapa:

«Vacant lo trono francés,

per diversas circumstancias

que fóra llarch explicar

y que no interessan gayre,

vos, don Carlos de Borbón,

seu lo jefe de la casa

y l' únic que avuy té drets

á la corona de Fransa.

Lo partit legitimista

la posa á las vstras plantas,

esperant que 'us dignareu

recullirla y acceptarla.»

—Bé—tiu don Carlos,—la idea

de 'm sembla pas mal trobada.

Veyám jahont es la corona?

—¿Quina corona?—¿Carambas!

La que, segons lo paper,

poséu á las mévas plantas.

—Oh! No la portem aquí:

hauréu de veni á buscarla.—

Don Carlos arrufa 'l nas:

—Fills meus, la cosa m' agrada;

pero no sabéu que jo

soch rey legitim d' Espanya,

y si 'n fos de casa vostra

arribaria á cansarme,

ab lo pes de dos coronas

y ab un cetro á ca la grapa?

—¿Feu un sacrifici, Carlos!

—No puchi fóra massa carga,

y 'm seria mal pèl pil.

—Signeu no més rey de Fransa.

—¿Bó! ¿Y á Espanya qué dirán?

—¿Que 's fassi repica Espanya!

—¿Cá, cá! No ho puch consentir.

—¿Es dir que 'ns donéu carbassa?—
—¿Es dir que 'l gasto qu' hem fet
no 'ns ha servit de res?—¿Vaja!
—¿voléu tenir la bondat
de deixar reconcentrame,
y consultá al meu Consell
sobre una qüestió tan ardua?
—Bueno: in' hi ha prou ab tres horas
per pensarho?—¿Ja ho crech!—massa!
—Pues tres horas 'us doném:
¡meditéuho ben bé!—¿Alanta!

III.

Quan la comissió ha sortit,
don Carlos fa una riallada
y empenyent una porteta
que conduheix á un' altra estancia.
diu á tres ó quatre donas
que allí s' están repapadas:

—¿Ho heu sentit?—Del cap al fi.

desde aquí dins ho escoltavam.

—¿Y qué 'us sembla que haig de fer?

—¿Aixó preguntat?—¿Sabata!

Portar copas, béure forsa,

y fer dí á aquests papanatas

que tú no estás ni estarás

ni ab la Espanya ni ab la Fransa,

y que tú únicament vius

per, ab y sobre nosaltras.

—¿Teniu rahó!—Viva Hungria!...

Fésme un cigarrillo, Laura.

C. GUMÁ.

DESDE que 'ls mestres de casas han tornat á treballar, ab las maleixas condicions de avants, á D. Francisco de Paula, diu que las patillas li han crescut á lo menos tres travessos de dit.

Los que á cala Ciutat fan la limpieza, están que no hi veuen de contents.

Es lo que diuen:—Si aquesta creixensa continua, prompte 'ns estovierem la feyna d' extranyinar las parets del Saló de Cent.

Simbolisme del any 1888.

Un bastó y tres carabassas.

Una carabassa pèls conservadors, un' altra pèls fusio-

nistas y la tercera pèls reformistas.

Lo bastó, queda adjudicat als republicans.

Desde primers d' any s' han obert cursos de llengua russa en varias divisions del exercit austriach.

Vaja, tot alló que deyan de la guerra, ja sabem lo que será al cap-de-vaíl:

Llengua!

En Lopez Dominguez seguit de un gran número de reformistas, la Nit de Nadal, assistí á la missa del gall.

¿Qué li darém al nebot del seu oncle

que li darém que li sapiga bó?...

L' altre dia va declarar-se un principi de incendi á las cuynas de Palacio.

¿No podria ser que 'n Ruiz Zorrilla, desde París, hi hagués tirat un mistlo.

«Per evitar percances com aquet
per mi 'l millor remey... es menjar fret.»

Al Terso li han anat á oferir la corona de Fransa.

Vamos, no pot queixarse, que ab aquesta javan dugas.

«Deu dona coronas á qui no té cap.»

D' entre la agitada multitut que omplia la Basilica de Sant Pere, durant la missa del Jubileu, van desapareixen... ¿qué dirian?

—¿Rellojes?... ¿Arrecadas?... ¿Portamonedas?... Capas y abriches?

Pitjor que aixó: van desapareixen tres criaturas.

¿Qui sab! Potsé algun pelegrí dels que al arribar á Roma, van acabar los recursos... tenia gana... y... res, las criaturas son carn tendra y aviat son pahidas.

Política espanyola: Res, res y res.

A pesar de tot, lo ministèri sagasti, en lo que vá de Nadal als Reys, está ocupadíssim, com may ho havia estat.

—¿Prepara reformas?... ¿Medita projectes?... ¿Reorganisa l' administració?

No senyors, fa una cosa més important.

Pah... eix lo gall.

Lo general Cassola costea una funció de iglesia dedicada á la Puríssima Concepció, per ser lo dia en que va comprar lo bitllet que va treure la grossa.

La Verge de la Concepció era ja patrona de las Espanyas.

Ara no falta més que un decret á la Gaceta, declarantla Patrona dels que treuen la rifa.

A Logronyo hi ha un mestre d' estudi que ha tancat l' escola per dedicarse á demanar caritat.

Logronyo es la patria de D. Práxedes.

Si 'l mestre en qüestió en lloch de dedicarse á instruhir s' hagués dedicat á destruir, altre tupé li lluhiria.

Opinió dels romans al veure la gran desorganización de la pelegrinació espanyola:

—Está vist: Espanya es un país que no té cap ni peus.

Alto: no tindrà cap ni peus; pero té clatell... ¡y ab cada manyoch de llana, que n' hi ha per un matalas.

Ja ho deya un altre romá:

—Mira, mira 'ls espanyols: tots se portan lo cuixí.

A LO INSERTAT EN L' ÚLTIM NÚMERO.

1. XARADA.—Ca-ta-da.
 2. MUDANSA.—Nen-Nin-Nan-Non.
 3. TRENCA-CLOSCAS.—Sant Quirse de Besora.
 4. LOGOGRIFO NÚMERICH.—Triángul.
 5. GEROGLIFICH.—Per fora gran; per dintre petit.
- Han endevinat las 5 solucions los ciutadans J. Su-graños Urpi, Suterio Furor y C., y Malvina; 4 Noy de 'n Pepis, y Fabreguetas; 3 Pep Ramogosa, Toro de Veureaygua y J. T. Anguila; 2 Pau de l' Ostia y 1 no més Un Filisteo.

XARADA.

La dos-hu Primera-tres
de Dos-hu-tres m' ha contat
que la pobra no tot res
per mor' de sa molta edat.

AGUILETA.

ENDAVINALLA.

Tinch un cel y sò á la terra
voltat sempre de parets,
y á voltas estant tancat
me diuen que soch obert.

LLAMPS Y TRONS.

TRENCA-CLOSCAS.

TARGETA.

LO DR. TANOCA.

Formar ab aquestas lletres lo nom de una pessa catalana.

P. COLPEK.

TERS DE SÍLASAS.

.. ..

.. ..

.. ..

Primera ratlla vertical y horisontal: nom de dona.
—Segona: nom d' home.—Tercera: carrer de Barcelona.

F. RIDAS S.

GEROGLIFICH.

PACOLINDO.

CORRESPONDENCIA PARTICULAR.

Ciutadans L. Lopez y Lopez, Noy de capritxo, El Bus, J. T. Anguila, Pepet d' Esplugas, Mala-guapos, R. M. Frare Llech, Fabreguetas, Ki-ki-ri-ki, Mala-escultors, Chatet de Llevaneras, Crispinito, Ganimedes, El Comadron, Titi Lleó y C., B. A. Mistela, Pep Sistachs, Quico B., V. Bertran y C., y A. Solé B.: Dispensin, lo que 'ns envian aquesta setmana no fa per casa.

Ciutadans Pep Ramogosa, M. Santigosa, Fra J. Vegis, Un de la Vall d' Aran, M. Cabré, Angel de la Guardia, Roma Espinal, Saldoni de Valcarca, A. Fortuny D., Bufo-Tripas, Conde de Manganoso, Suterio Furor y C., y Mala-Moris: Insertarem alguna cosa de lo que 'ns envian.

Ciudad A. Rubert: En l' article hi ha una idea; pero la forma es lo que no pot anar.—Pericolaine: Aprofitarem un epigrama.—C. Prehistorich: Lo qüento es gracios; pero ja comprén voste qu' es més propi per ser contat entre quatre amichs, que per ser publicat ab lletres de motllo.—Emilla: L' hi agrahim l' enhorabona que 'ns envia: la xarada está bé.—Faló: Ho aprofitarem.—S. U. S. T.: Hi ha alguns epigramas aprofitables.—Ramonet R.: Van molt bé.—Pallaringas: Sobre ser l' assumptu molt gastat, la forma es incorrecta.—Samuel del Palau: Está molt bé.—Cla y Catala (Gelida): Se tracta de un assumptu molt delicat, y únicament podrem parlarne sempre que 'n responga una firma que 'ns siga coneguda.

LOPEZ, Editor.—Rambla del Mitj, 20.

Barcelona: Imp. de Lluís Tasso, Arch del Teatre, 21 y 22.

L' ENTRADA DE L' ANY.

¡Pobre bailet! No 's queixará per falta de joguinas!